

като намиралъ най-важното мѣсто, толкова се влюбвалъ въ него, че отрѣзвалъ листа, който билъ тъничъкъ и го скривалъ въ себе си. Излизали си ученицитѣ отъ тамъ пакъ единъ по единъ. Това последно прелистване на книгата се считало единъ видъ като дипломъ за завършване на училището. Тѣй като се изреждали ученицитѣ единъ следъ другъ, година следъ година, книгата се доста смалила. Ученицитѣ, които идвали отпосле, казвали на Ешавора: „Тази книга не е пълна, отъ небесния свѣтъ не сж се доизказали, забравили сж да напишатъ нѣкои нѣща“. Е, казалъ имъ той, недописаното пъкъ вие ще го напишете. Всички тия ученици продължавали все тѣй да четатъ отъ тази книга и да си откъсватъ по единъ листъ отъ най-хубавото мѣсто, което имъ харесва, докато най-после Ешавора забранилъ да се отваря тази книга. И сега, отъ тази книга, за свѣта сж останали само два листа: Стария и Новия завѣтъ. И днесъ всѣки единъ отъ васъ носи по единъ листъ отъ тази книга. Отъ всичкото това знание, което се разпръснало изъ свѣта, станала днешната голѣма галиматия. Тия листа не били номерирани, та не знаятъ хората, кой какво носи, забравили. Сега и въ науката, и въ религията, всѣки пише по цѣли томове върху този листъ, който е взелъ отъ тази книга. Всѣки написва по нѣщо, но откъде сж тия листове? И онѣзи, които сж взели листа на миротворцитѣ, и тѣ пашатъ по